

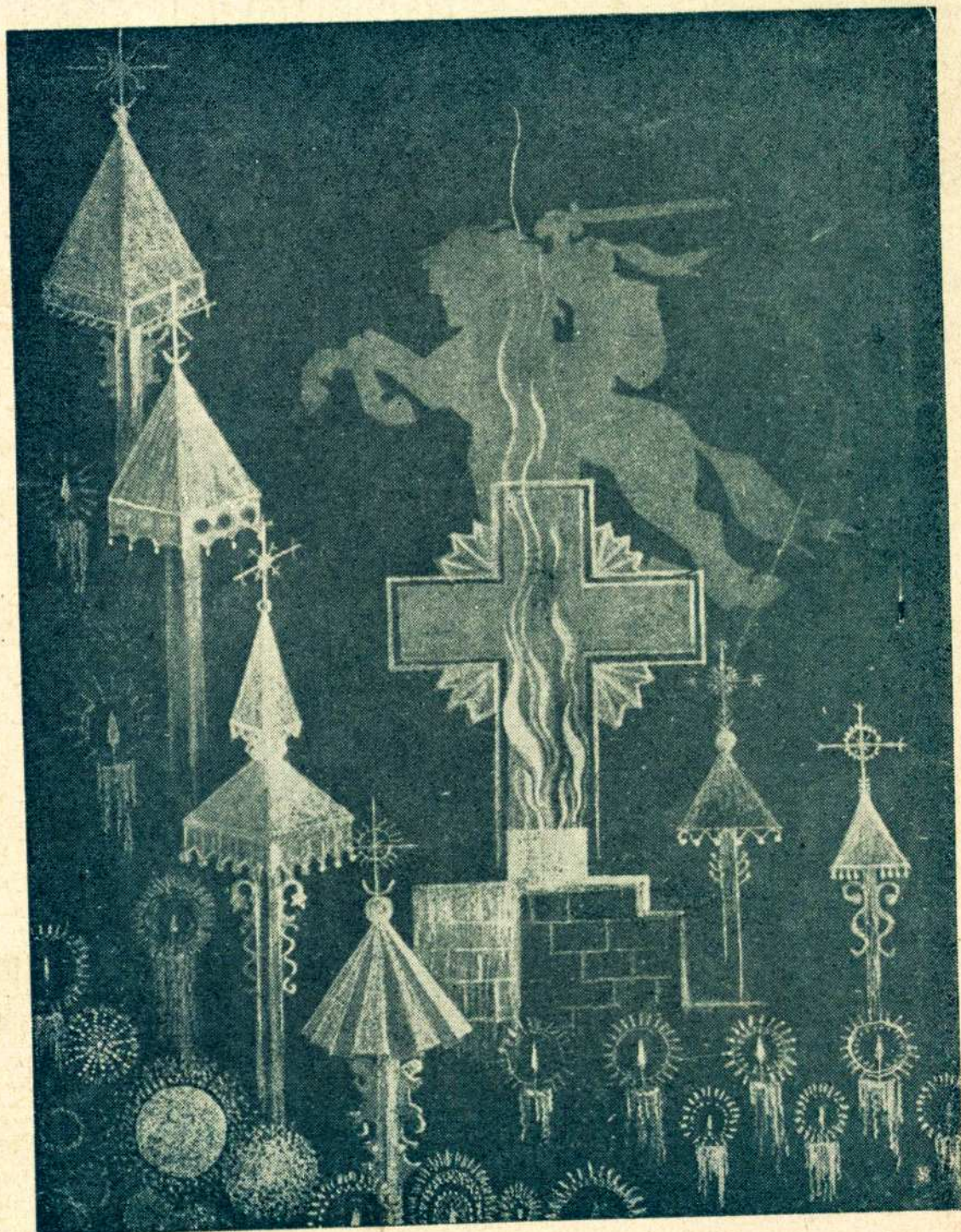
JLBA

LK

EGLUTĒ

Vol. 10, No. 9, 1959, lapkritis

SKAITYMO VADOVAS

Puslapis

	Lietuvių kl. pamokėlė	Mažųjų skaitymai	Sunkesnis skaitymas	Religija ir moralė	Tėvynė Lietuva	Kiti kraštai, nuotykių	Mandagumas, sugyvenimas	Sveikata ir saugumas	Gamta ir technika	Mūsų Dienų įvykiai ir žmonės	Paragininimas mąstyti ir spresti	Paragininimas veikti ir kurti
3. Žvakutės	X	X	X	X								
5. Rudens lapai		X										
6. Voras ir skruzdėlė		X										
8. Pragaro grindys		X										
11. Mislės										X		
12. Varnelė	X											
13. Užburtas kiškėlis	X											
16. Ežys ir kiškis					X							
18. Antanukas keliauja					X		X					
20. Keisti ir įdomūs dalykai							X					
21. Algis ir Alytė					X							
22. Mūsų kūryba											X	
23. Žaiskime										X		
24. Pasiruoškime Kalėdoms		X										
25. Truputį pagalvok							X			X		
26. Linksmiau										X		
27. Patarlės ir priežodžiai				X								
28. Pasidarykime patys				X								
29. Pas skaitytojus											X	
30. "Eglutės" prašymas											X	

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press, Putnam, Connecticut

ŽVAKUTĖS

Audra Vėjūnė

Rimutis kasdien grįžta iš mokyklos su Andriuku. Šiandien Andriukas ypatingai dideliais ir sparčiais žingsniais eina namo. Rimutis vos spėja su juo eiti.

– Užeikim pas mane su nauju sviediniu pažaisti,
– kvietė Rimutis.

Andriukas tylėdamas skubėjo ir savo draugo, at-
rodo, negirdėjo. Rimutis net pyktelėjo:

– Kur tu taip skubi? Ar neisi kartu žaisti?

– Ne, šiandien neisiu. Neturiu laiko. Skubu į
krautuvę.

– Ką pirksi? Gal sviedinį? Aš jau turiu.

– Pirksiu žvakutes, paskui ruošiu pamokas. Šian-
dien vakare su mamyte ir tėveliu važiuojam į kapi-
nes.

– Į kapines? O kas mirė? – paklausia nustebęs Ri-
mutis.

– Niekas nemirė, – atsakė nekantriai Andriukas.

– Šiandien Vėlinių išvakarės. Mamytė pasakojo, kad
Lietuvoje tą vakarą visi eidavo lankyti savo artimų-
jų kapus. Degdavo žvakutes. Degdavo, ne tik ant pa-
žįstamų kapų, bet ir ant visai svetimų. Mamytė sa-

kė, kad vaikai jieškodavo tokių kapų, kurie neturėjo žvakučių.

– Tikrai? – įsiterpė susidomėjęs Rimutis.

– Žinai ką! Mamytė sakė, kad reikia melstis ir už tokius, kurių visai nepažinome. Skaistykloje yra daug sielų, už kurias niekas nesimeldžia.

– Už tai turi ilgai kentėti ir laukti kol į dangų pateks, vakar sakė mūsų mokytoja, – pridėjo Rimutis.

– Mamytė sakė, – tęsia toliau uždusęs Andriukas, – kad Lietuvoje Vėlinių naktį žmonės uždegdavo tiek daug žvakučių, kad net visas dangus nušvisdavo. Mamytė ir man davė pinigų, tai ir einu žvakučių pirkti. Vakare važiuosim į kapines aplankyti senelio kapo.

Rimutis klausėsi išpūtęs akutes. Jis visai nežinojo, kad Lietuvoje Vėlinių vakaras buvo toks įdomus.

– Andriuk, gal ir aš galiu važiuoti kartu? – paklausė Rimutis.

– O taip! Mūsų mašinoj bus vietos. Tik ar tave mamytė leis?

– Leis. Visada leidžia su tavim.

– Tai gerai! Pamatysi, gal ten ir daugiau rasime atėjusių kapų lankyti.

Po valandėlės abu draugai rūpestingai rinko žvakutes krautuvėje ir ruošėsi svarbiam vakarui.

Rudens lapai

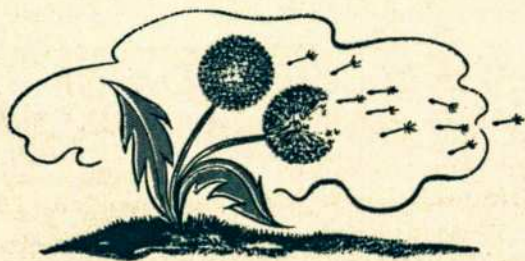
ONĒ RAMUNĒ

Krinta rudens lapai,
Sukasi ratu;
Miela vasarēle,
Kur dingai vēl tu?

Rodosi dar vakar
Su mumis buvai,
Žiedų jūroj maudeis,
Saulei dainavai.

Nuaidėjo juokas
Lauko takeliu,
Kur ir aš skrajojau
Margu drugeliu.

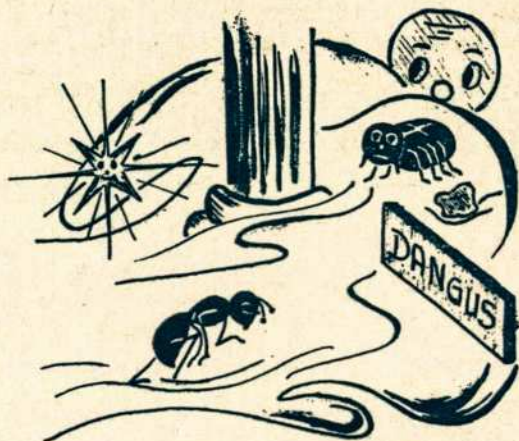
Krinta gelsvi lapai:
Greit visi nukris..
Miela vasarēle,
Kas tave pavys?

VORAS IR SKRUZDĖLĖ

Lietuvių liaudies pasaka

DANUTĖ LIPČIŪTĖ

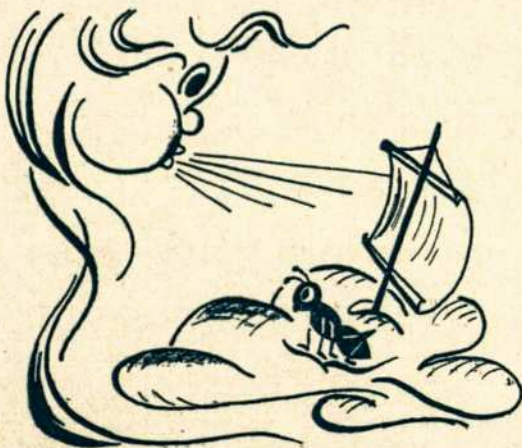
(Tėsinys)

“Ne, vėjeli, ne mielas, pykčio manyje nerasi. — Tik nunešk kol nevėlu, juos išgelbėti turiu...”

Ant kraštelio debesėlio skruzdėlytę jis padėjo.
“Kur gi tu? menka jauna į kelionę skubina?”

Ar su voru jūs draugai, kad bendri jūsų keliai.
Juk tik menka valandėlė, kaip aš ji dangun įkėliau.

“Debesėli, tu kalbus, paskubėk, toli dangus... Voras piktas lyg ožys Piemenėlius pražudys.

Vors uždusęs ir pavargęs rojaus klony bailiai žvalgės, melo žodžius pakartojo, dėjo trupinį po kojų.

“O pažvelki, geras Dieve, kaip išdyko piemenėliai. Pilnas pamiškes kasdieną trupiniais nubarsto pievą.

Tai mažiausias gabalėlis, kokį mano jėgos kėlė. Bet pažvelki į pakrūmę — jų didžiausių šimtai tūno...

Dievas varto trupinėlių savam delne pasidėjęs, sunkiai, liūdnai atsidūsta: — “Reik nubaust vaikus tuos rusčiai.

Bet tuo tarpu dangaus vartuos
skruzdė skubina išvargus,
tiesiai žengia ji prie sosto
ir, vos gyva, žodžius klosto.

“Neklausyk, o Visagali,
voro skundas — piktas melas.
Piemenėliai iš netyčių
trupinėli tą mažyti...

Ir apalpo vabalėlis,
trūko plonas liemenėlis....

.....
.....
Dievo veidas apsiblausia.
Trupinį jisai paklausia:
Kam tikėti turi Jis?
— Skruzdėi, — taria trupinys.

Čia supykęs kumsčiu kietu
nugaron Dievulis pliekia.
Kad melavo negražiai —
kuprius vors bus amžinai.

Kregždė gi svečiuos pas Dievą
skraidė sau linksma tą dieną,
bet pamačius vaizdą šitą
žaibu šovė į ganyklą.

Ką girdėjo ir ką matė
paukščiams, gyvuliams pasakė
šoko rateliu visi:
piemenėliai nekalti!

Skruzdę gydo, operuoja,
deda kompresus gyduolių,
liemenėlis vėl lankstus
skruzdėlynan neš šapus.

Džiūgauja širdis maža,
kad sugriš namo gyva,
kad išgelbėjo draugus —
žygis tas veltui nebus.

Žengia Visagalis žemėn,
vorą į patamses tremia,
o ant delno Jo šviesaus
skruzdelytė dar pasnaus...

Skruzdėlynų, ak šiukštu
neardyt, — Dievas balsu
piemenėlius igrasino
ir šiandien visi tai žino.

Pragaro grindys

Alė Rūta

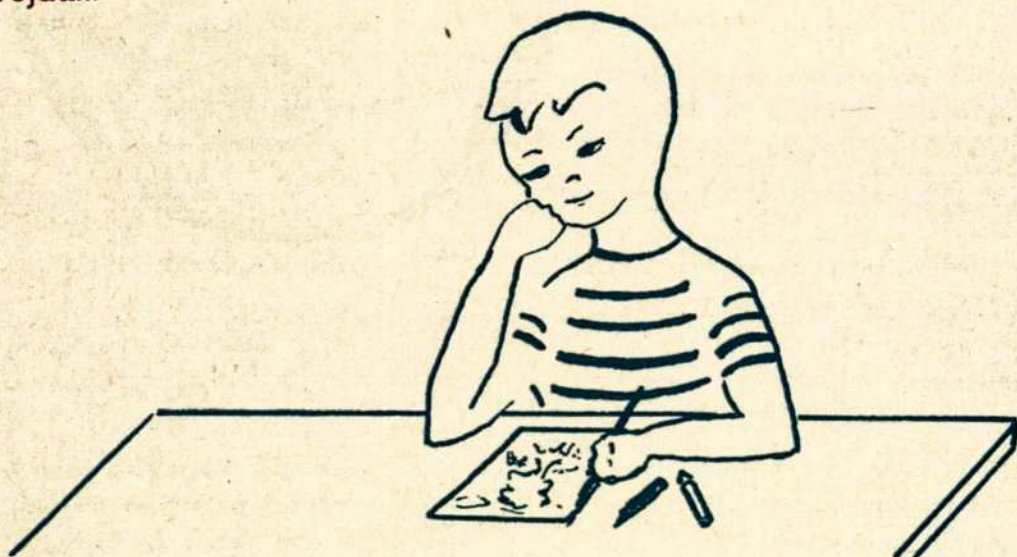
Vieną vakarą mano senelis buvo kažinko supykęs. Drebančiomis rankomis užsidegė jis cigarą, atsisėdo į savo supamą kėdę ir kalbėjo. Barėsi ilgai, piktomis akimis vis pasižiūrėdamas į tėvelį, kuris didžiajame kambary, prie stalo, skaitė laikraštį. Tikriausiai buvo kas nors svarbesnio atsitikę. Senelis retai bardavosi, bet šiandien jam net galva kretėjo iš susijaudinimo, o užmirštas patraukti cigaras užgęso. Aš nieko nesupratau, apie ką jie su tėveliu kalbėjo, tik įkrito atmintin šie žodžiai:

— Ė, jūs viską dabar kitaip tvarkote... — Numojęs ranka, pasakė senelis. O tėvelis pakėlė galvą iš už laikraščio ir, žiūrėdamas į senelį:

— Bet, tėve, aš norėjau gerai...

— Taigi, taigi! — Staiga pertraukė jį senelis. — Geras norais ir pragaras grįstas!

Mano spalvoti pieštukai klekt ir iškrito iš rankos. Piešti nebenerėjau. Atsirėmiau alkūne į stalą, o delnu į veidą, ir galvojau, ir galvojau...

Ką tai gali reikšti, Pargaras ir geri norai? Grįstas? Kas tai yra "grįstas"? Kodėl senelis kalba apie pragarą? Gal norėjo tėvelį pagąsdinti? Bet tėvelis didelis ir nebijo. Knietėjo paklausti senelį. Jis viską žino ir viską man paaiškina. Bet senelis gal ir mane bars? Ma-

mytė kartą man skaitė tokią pasaką apie pragarą. O kitoj knygoj velnio paveikslą mačiau. Bjaurus veidas. Su ragais. Ne, geriau dabar senelio neklausinėti. Gal kitą kartą. Kambary šilta. Man galva svyra, svyra. Senelis su tėveliu jau nesibara. Kalbasi ramiai, o mano galvoje vis tie žodžiai: "gerais norais pragaras grįstas".

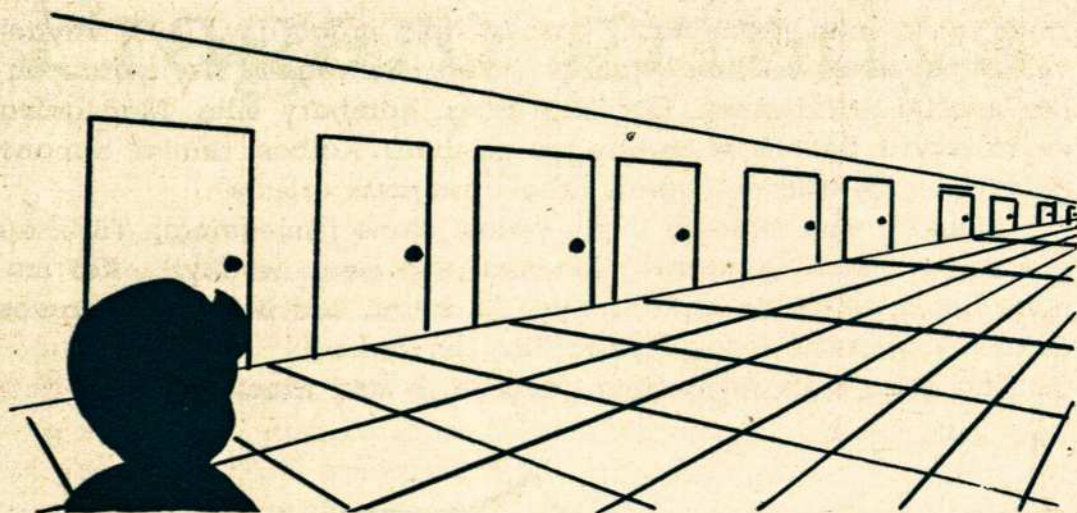
Staiga ateina mamytė ir jau vedasi mane į miegamąjį. Turėčiau pasakyti visiems "labanakt", bet man taip gera nesakyti... Kai mamytė liepia, aš tik papurtau galvą. Aš žinau, kad jiems linkiu geros nakties; aš norėčiau juos ir pabučiuot, bet kad...

Jau guliu savo lovoj. Šilta. Minkšta. Ir tuoj užmingu.

— Ar nori pamatyti pragarą? — Kažinkas sušnibžda man į ausį.

— Noriu. — Atsakau. Nors drebu iš baimės, bet Kažkam paduodu ranką. Skrendam. Geltoni ir žali ratai sukasi prieš akis. Toli skamba dzinguliukai. Būtų gražu, jei nežinočiau, kad skrendu į pragarą. Trinkt trinkt durys, ir mes jau viduj. Aš sustingau iš išgąščio, kad jau esu pragare. Noriu šaukti "mama!" bet negaliu nei išsižiot. Juo baisesiau, kad esu visiškai vienas. To Kažko, kuris mane čia atskraidino, nematau. Grabalioju apie sienas patamsy. Ausyse spengia — taip tylu! Kur gi negeri mirusieji? Kur piktosios dvasios? Ir bijau, ir noriu pamatyt. Lyg prašviesėja. Durys, durys. Vis kambariai. Uždaryti. Didelės durys. Storos jų rankenos. Aha, čia nusidėjėliai uždaryti! Matyt, visi turi savo kambarius. Pamėginu paspausti vieną rankeną. Neatsidaro. Matai, kaip stipriai uždaryta! Ir niekad niekas iš pragaro nebeišeina. Mamytė sakė. Brr! Nusipurtau. Nenoriu čia pasilikti. Tik pasižiūrėt. Einu tolyn ir tolyn. Ogi štai — kelios atdaros durys! O gal nusidėjėliai iš čia pabėgo?

— Ne. — Greit atsako į mano mintis Kažkas. — Tai ruošiami kambariai gyviesiems. Nusidėjėliams. Kai bus įrengti, anie mirs ir čia ateis amžinai kentėti.

Ruošiami? O tai velniukų darbas! Jie įrengia kambarius ir po mirties atitempia žmones...

— Ne. — Vėl atsako Kažkas į mano mintis. — Ne velniukai. Patys žmonės, dar gyvi būdami, sau kambarius pragare įsirengia.

Patys? Tai kvailiai! Kas gi pats sau bloga daryti nori? O kas gali būti blogesnio už pragarą?

— Negali būti! — Noriu surikt iš visų jėgų, kai pamatau gretimą kambarį.. Ant to kambario durų — parašytą savo vardą. Tikrai. Aš jau skaityti truputį moku. Noriu surikt, bet nė prasižioti negaliu. Lyg kas gerklę smaigia, lyg lūpas užėmęs laiko, — nė žodžio, nė garso. Per vėlu. Po laiko. Prisimenu kunigėlio žodžius ir noriu verkti. Gal ir aš čia nebeįsėsiu... ir nebegalėsiu ką noriu daryt, ir velniukai sulėks manęs kankinti.. Noriu verkt, bet tik veidas raukosi, o nė viena ašara nekrinta. Dairausi, ar nepamatysiu to kas, mane čia atvedė. Prašysiu, maldausiu, kad atgal — namo — parvestų. Nenoriu, nenoriu likti pragare! Besidairydamas vėl pamatau duris su užrašu. Mano vardas. Man darosi baisu. Ar gi jau ir man kambarys čia paruoštas, ir man?...

— Ne. Pragare kambario dar neįsirengėi. Tik pradėjai dėti grindis. — Kalba man Kažkas.

— Grindis? Pragara grindys.. — kaip ten sakė senelis? Kokios pragara grindys?

— Pamatysi. — Atsako į mano smalsumą Kažkas. — Pamatysi pats.

Ir pastūmė į atdaras duris, ant kurių buvo užrašytas mano vardas. Nešviesu, bet viską galėjau matyti. Keistas kambarys: be sienų, be lubų, be langų; tik grindys pradėtos dėti. Iš mažų lentelių... Kiekviena grindų dalis — kaip gyvas paveikslas. Ir net juokas paima: tokie niekai, o viskas čia sunešta. Štai — norėjau draugui duoti pusę obuolio, bet apsigalvojau ir pats visą suvalgiau. O ten — jau dedu kišenėn ranką, ištraukti pinigą elgetai; ne, ištraukiu ranką tuščią, pinigą pasilieku saldiniams. O ten? Aha, galvoju mamytei indus suplauti padėt. Nepadėjau. Nuėjau su draugu žaisti sviediniu. Vėl: seneliui pažadėjau kasdien batus nuvalyti, nes jam sunku susilenkt. Nuvaliau tik vieną kartą, o paskui — nuduodu, kad užmiršau pažadą. Ir visokių, visokių! Kas taip nupiešė? Kas tuos piešinius atnešė čia?

— Tai ne piešiniai. Tai tavo geri, bet neišpildyti sumanymai. Tiktai geri norai, bet ne darbai! — Atsako į mano mintis Kažkas. — Begyvendamas jais išgrįsi sau visas kambario grindis. Pragare.

— Ne, ne! — Nebegalvoju, bet tikrai sušunku, nors gerklė užspausta. — Ne, ne! Pragare kambario nenoriu! Nenoriu!

Viesulai susuka mane, išpilia prakaitas. Pramerkiu akis. Mama pasilenkus prie lovos.

— Kas tau yra, vaikel? Kodėl taip šaukei "ne, ne!"?

Paskui mamai papasakosiu, galvoju. O dabar klausiu:

— Ar jau senelis atsikėlė? Aš noriu pas senelį!

— Tu žinai kad senelis anksti kelias. Daug anksčiau už tave.

Vos mama tai pasako, aš jau iššoku iš lovos ir lekiu per kambarius, jieškodamas senelio.

Aš jam papasakoju savo sapną. Mes daug kalbėjomės apie tai, ir aš dabar jau žinau, kad pragare sau kambario tikrai neišgrįsiu. O senelis dar sakė, kad sienos ir lubos yra iš žmonių blogų darbų, iš nuodėmių.

MISLĖS

Aukso lenta praskilo, visi žmonės sukilo.

Be rankų, be kojų lipa į dangų.

Aukso juosta laukus juosia.

Eina per ugnį — nedega, eina per vandenį — neskęsta, eina per šiaudus — nešnabžda.

Varnelė

V. Šmaižienė

Eikš, juoda varnele,
Eikš į mano kiemą,
Lesti tau neduoda
Vasarą nė žiemą.

Nieks tavęs nemyli,
Iš visur išvaro,
Ir iš pilko kiemo
Ir iš margo dvaro.

Nieks tavęs nemyli,
Tik tolyn nubaido,
Šunimis užpiudo,
Akmenim apsvaido.

— Ačiū tau, vaikeli,
Už tą gražią mintį,
Bet ką žmonės puola,
Nieks negal apginti...

Varna nepasakė,
Kiek žalos ji daro,
Kad dėl jos darbelių
Iš visur ją varo.

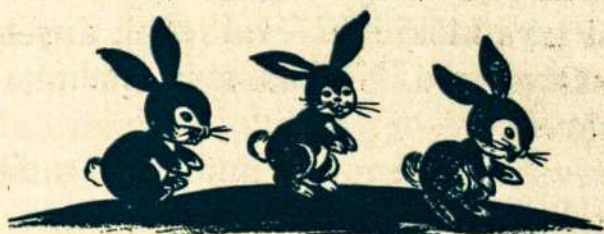

UŽBURTAS KIŠKELIS

Vanda Frankienė

P A S A K A

Skiriu Giedrutei

Ten toli toli, žaliame miškelyje, tarp tankių krūmų, samanų namelyje, gyveno kiškių Pilkių šeima. Buvo tėvelis, mamytė ir trys vaikeliai. Tėvelis didelis, storulis kiškis, riestaūsis, labai rimtas, akiniuotas. Mamytė — švelni, meili, žaliaakė kiškutė. Iš vaikų du berniukai — Strikutis ir Greitutis, — abu žibančiais kaileliais, trumpučiais ūseliais ir ilgom ausytėm. Vienintėlė mergytė, visų jauniausioji, buvo vardu Nosytė, nes turėjo rausvą, puikią, kaip gėlės pumpuras, noselę ir buvo graži, labai graži.

Gyveno Pilkių šeima labai gražiai. Tėvelis kas rytą išeidavo į darbą. Jis buvo viso miško prižiūrėtojas, todėl nemažai turėjo užsiėmimo ir rūpesčių. Mamytė likdavo namie su vaikeliais. Ji juos prižiūrėdavo, prausdavo, šukuodavo, poterėlių mokydavo, valgydindavo, o paskui į mokyklą vedavo. (Tai buvo tikrai maloni ir visų kiškių gerbiama ponų Pilkių šeima.) Visi vaikai buvo geri, tik Greitutis buvo begalo užsispyręs ir nenorėjo klausyti tėvelių. Jam nepatiko praustis. Verkė, rėkė, cypė šukuojamas. O atėjęs į mokyklą pešdavosi su visais kiškiukais ir tinginiaudavo. Per trejus metus vos išmoko vienai vieną raidę A. O jo broliukas ir sesutė jau buvo trečiame skyriuje.

— Kas iš tavęs bus, sūneli Greituti? — susirūpinusi kalbėjo mamytė.

— Gėdą mums darai! — pyko tėvelis.

Greitutis nieko nebojo, niekuo nesirūpino. Tik prie kopūstėlių pats pirmasis prisėdavo ir skanesnį kąsnelį pirmasis nurydavo.

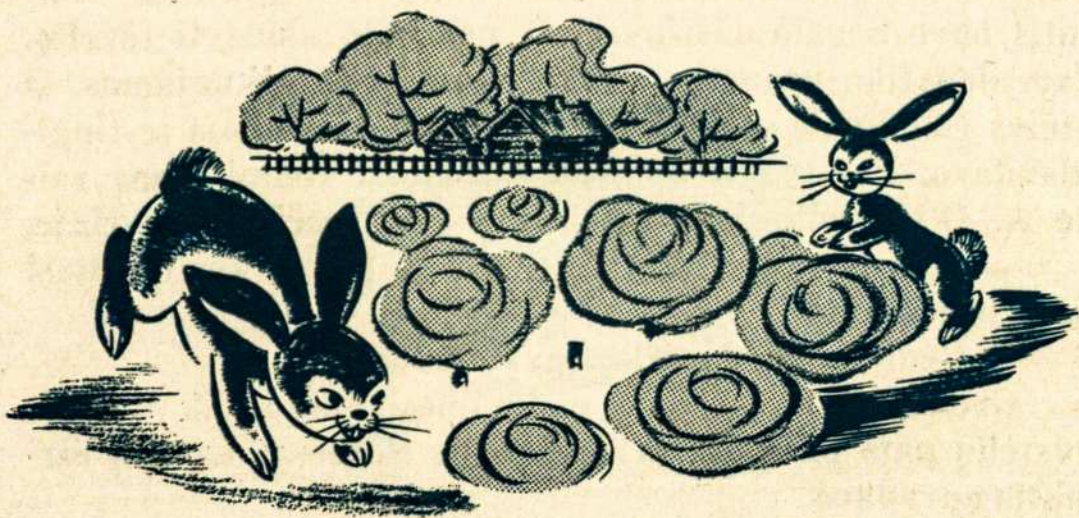
Vieną vakarą parėjo tėvelis Pilkis didžiai susirūpinęs. Papietavo, užsirūkė pypkę, perskaitė KISKELIŲ NAUJIENAS ir ilgai tylėjo. Nusigando mamytė Pilkienė. O visi trys kiškiukai - vaikeliai, auseles suglaudę, tyliai tūnojo kamputyje. Niekados jie nebuvo matę tokio nusiminusio tėvelio.

— Visai netoli nuo mūsų miško, — staiga prašneko tėvelis, — ant augšto kalno, iš po šios nakties ūmai išaugo puikus sodas. Visi takai ir takeliai, kurie veda į sodą, apšodinti kopūstėliais ir dobilėliais. Prie kalno girdisi muzika, lydima varpelių: dilin, dilin, tilin, ir traukte traukia bėgti ir pasižiūrėti, kas ten yra. Visas būrys kiškučių nubėgo pasižiūrėti — ir nebegrižo... O varnos ir pelėdos šūkauja, rėkauja, skelbdamos, kad ten piktoji ragana apsigyveno. Net lapė gudruolė — toji, žinot, Smalsuolė — nubėgo į tą sodą ir daugiau jau niekas gyvas jos nebematė. Ir piktasis vilkas, į ten nusėlinęs, niekad jau nebepasirodė.

— Oi, oi, baisu! — sušuko kiškiai - vaikeliai.

Mamytė išbučiavo, išmylavo vaikelius, prašydama, maldaudama niekados ten neiti.

— Neisime — ne, ne! — užtikrino visi trys. O Greitutis, negeras kiškutis, pamastė sau: “Būta čia ko! Nubėgsiu, va, — būtinai!” Ir, nutaikęs progą, kai visi namelyje buvo kažkuo užsiėmę, išbėgo, išdūmė.

Skubėjo Greitutis miško takais ir pribėgo augštąjį kalną.

— Tilin, tilin; dilin, dilin; lin-lin-lin! — išgirdo skambinant varpeliais. Tuoju pakvipo rausvi dobiliukai ir visai čia pat žaliavo kopūstėliai. Greitutis, nieko nelaukęs, šoko pirmyn ir nustebo. Juo jis prie dobiliukų ir kopūstėlių artyn, juo jie nuo jo tolyn, vis tolyn. Jis nė juste nepajuto, kaip atsidūrė puikiajame sode. Čia jau galėjo skinti skaniausią savo pašarą.

— Neišpasakytai skanu! — džiaugėsi Greitutis. Bet staiga išgirdo tylų, švelnų balsą:

— Bėk iš čia, Greituti, bėk kiškuti!

Čia užburtas sodelis, čia užburtas darželis...

Apsižvalgęs pamatė, kad iš medžio drevės žvelgia į jį senukas, ilgabarzdis nykštukas.

— Be-be-be — mažas seni, neklausysiu tavęs! — sumurmėjo Greitutis. Tuo metu sukliko pelėda, susiūbavo medžiai. Ūmai dingo kopūstėliai su dobiliukais ir kažkokia didelė ranka čiupo Greitutį už jo ilgų auselių.

— Paleisk! — suriko išsigandęs kiškutis. Tačiau nespėjo nė apsidairyti, kaip buvo įmestas į šokolado katilą. Beregint pajuto, kad kažkuo aplipo visas jo kūnelis. Pasi darė taip karšta, kad jis net apalpo. Tik po kiek laiko atsipeikėjęs, pamatė piktą burtininkę, kuri savo rankoje laikė puikų, rudą šokoladinį kiškelį - žaislelį. Greitutis taip išsigando, kad norėjo bėgti, bet žiūri, kad ir pats tik žaislelis, toks pat rudas — šokoladinis. Tačiau pro vieną akies kampelį jis dar galėjo viską matyti, o šokoladinio apvalkalo viduje — judėti.

— Oi, kaip baisu! — Greitutis dejavo. — Kam neklausiau tėvelių. Kodėl buvau jiems negeras!?

Niekas jo nematė, niekas negirdėjo. O piktoji burtininkė dar jį apibarė:

— Neklaužada, nenaudėli! Numindei mano puikųjį daržą! Kas tėvų neklauso — bausmės susilaukia.

— Vai, vai — kas dabar bus?! — verkė kiškelis.

(Bus daugiau)

①

Ežys ir kiškis

BROLIŲ GRIMŲ PASAKA

VIENĄ VASAROS POPIETĘ EŽYS, PALIKĘS ŠEIMYNĄ NAMUOSE, IŠĖJO PASIVAIKŠČIOTI. BEVAIKŠČIODAMAS SUSITIKO KIŠKĮ. KIŠKIS, PAMATĖS EŽID TRUMPAS KOJYTEs, PRADĖJO JUOKTIS. EŽYS SUPYKĖS TVIRTINO, KAD JO TRUMPOS KOJYTĖS NET GERESNĖS UŽ KIŠKIO ILGAŠIAS.

②

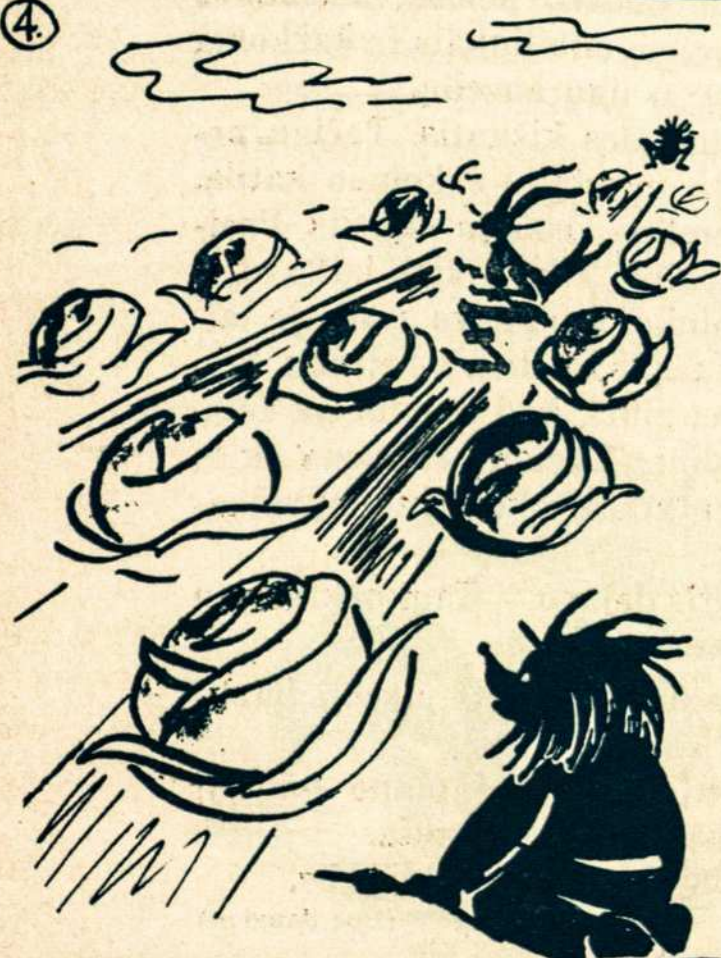
EINAM!

JEI NETIKI, KAD MANO KOJOS GERESNĖS UŽ TAVO, EIME LENKTYNIŲ! TAČIA PAMATYSI!

TAIP JIEDU SUTAR...

④

EŽYS PASISLĖPĖ VIENAME VAGOS GALE, O EŽIENĖ KUTAMĖ. KIŠKIS APGAULĖS NENATĖ.

⑤

KIŠKIS BĖGO PARMYN IR ATGAL SEI KETURIS KARTUS. PO PASKUTINIO VARGIO, O EŽYS SU ŽMONA VIS ŠA...

LENKTYNIAUTI!

3

AŠ SUSITARIAU SU KIŠKIU LENKTYNIAUTI. KAD LAIMĖČIAU, TU MANTURĖSI PADĖTI. TU ATSI-
TŪPK VIENAM VAGOS GALE, AŠ ATSI-TŪPSIU KI-
TAMĖ. KAI KIŠKIS ATBĖGS, TAVO GALĄ RĖK:
„AŠ JAU ČIA!“ KAI JIS ATBĖGS PAS MANE, AŠ
IRGI TĄ PATĮ RĖKSIU. KIŠKIS GALVOS, KAD AŠ
LABAI GREITAS—GREITESNIS UŽ JIS!

EŽYS, GRĮŽĘS NAMO, SUGALVOTO KAIP KIŠKĮ APGAUTI...

6

EŽIAI, PASIĖMĘ LAIMIKĄ—
BUTELĮ VYNO IR MAIŠĄ DUK-
SINIŲ PINIGŲ—, LINKSMI
GRĮŽO NAMO. GI KIŠKIS,
ATSIGAVĘS NUDGLINDO
ATGAL Į MIŠKĄ GALVODA-
MAS, KAD EŽYS YRA UŽ
JIS GREITESNIS, NORŠTO
KOJYTĖS IR TRUMPOS.

TYNIASDEŠIMT
O KRITO IŠ NUD-
KĖ: „AŠ JAU ČIA!“

Pakeliam galvas ir žiūrim. Lyg būtų kažkokia salė su vandens grindimis. O gaubtos lubos ir sienos lyg degtų

mėlyna ugnimi. Viskas šviečia nepaprasta spalva. Rodos, kad mes esame ne ant vandens, o skrendam mėlynų dangumi.

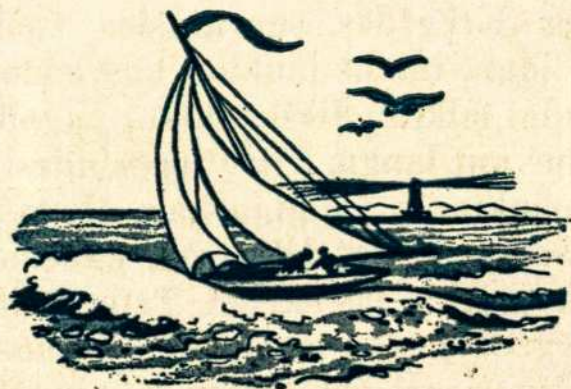
Irklų užkabinam mėlyną debesį, ant kurio plaukiame, ir irklas sušvinta sidabrine spalva. Taip norisi išsimaudyti, mes pabandom. Pasineriam vandeny ir pasidarom, kaip sidabrinės žuvys. Plaukiojame po mėlynus vandens debesis, o mūsų sukelti burbuliukai žvilga lyg daugelis deimantų.

— Pasaka, pasaka! — džiaugiamės ir negalim atsidžiaugti.

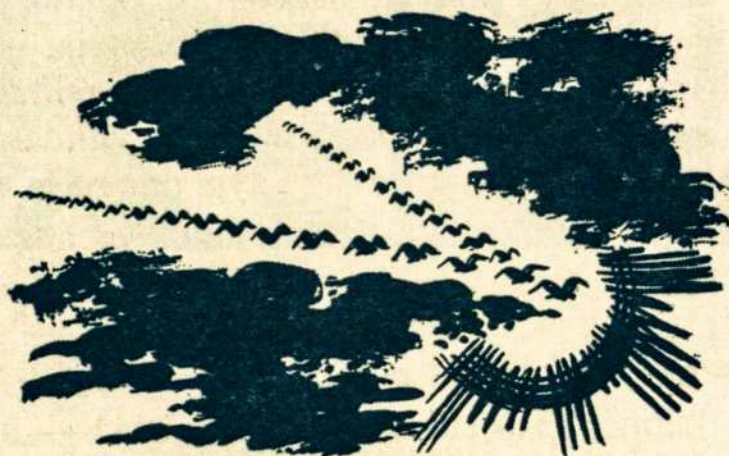
— Bet, dėde, — pertraukė Antanukas, — kodėl toj oloj viskas mėlyna? Kodėl ne tamsu?

— Tu klausi, kaip tikras mokslininkas! — apsidžiaugė dėdė. — Matai, seniau čia buvo milžiniška uola ir turėjo didelį, platų įėjimą. Bet vieną kartą įvyko žemės drebinimas ir uola įgrimzdo jūron. Liko tik 4 pėdų skylė vidun įlysti. Saulės šviesa čia negalėjo tiesiai patekti. Kaip tu sakai, oloje turėtų būti tamsu. Bet šviesa pasiekia grota pro atvirą tarpą paskendusį vandenį. Per mėlyną jūros vandenį saulės spinduliai praeina. Panašiai kaip bažnyčioje per spalvotus langus. Taip ir pasidaro, kad olos vidus yra ne tamsus, o mėlynas. Ta ola nuo to ir vadinama Mėlynąja Grota.

— Žinai, dėde, kai aš užaugsiu, tai tikrai tą stebuklingą Mėlynąją Grotą aplankysiu! — ryštingai apsisprendė Antanukas.

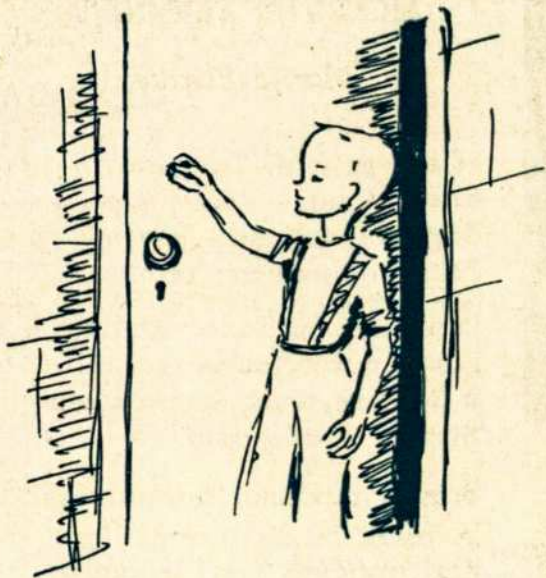
KEISTI IR ĮDOMŪS DALYKAI

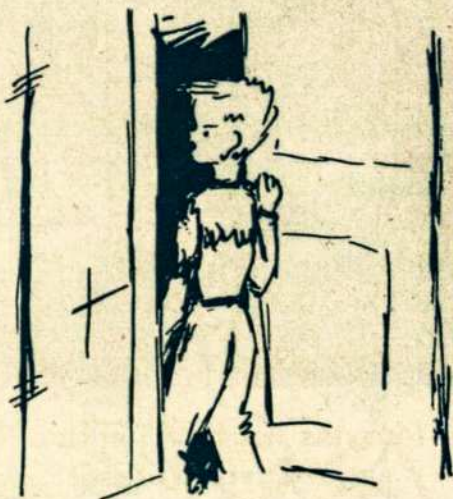
Kregždžių nelaimė

1930 metais buvo toks įdomus įvykis. Vengrijoje ir Austrijoje tą rudenį labai anksti pašalo, ir kregždės negalėjo išskristi žiemai į šiltuosius kraštus. Ėmė kristi sniegas, kregždės nebeteko jėgų perskristi augštus Alpių kalnus ir privargusios ėmė gyvos kristi žemėn tūkstančiais. Žmonės suskubo gelbėti nelaimingus paukštelius. Miestų ir kaimų gyventojai ėmė rinkti kregždes ir gabenti jas į tam tikras gelbėjimo vietas. Vežė jas automobiliais ir vežimais, nešė pintinėmis. Kregždės, supratusios žmonių rūpestį joms padėti, pasidarė tokios jaukios, kad leidosi gaudomos ir sugautos ramiai laikėsi. Jieškodamos pagalbos jos lindo į kambarius, tūpė ant langų. Tik Vienos mieste ir jos apylinkėse buvo surinkta jų daugiau kaip šimtas tūkstančių. Tada tas vargšes kregždes lėktuvais gabeno į Italiją ir Turkiją, o iš ten paleido jas skristi. Taip žmonės išgelbėjo daug, daug kregždžių. Jos iškeliaavo į šiltuosius kraštus, kad kitų metų pavasarį vėl galėtų laimingai pargrįžti į gimtuosius kraštus žmonėms tarnauti ir juos linksminti.

ALGIS IR ALYTĖ

Kada lanko savo draugą,
Algis beldžias į duris,
O paskui kantriai palaukia,
Kol vidun jį paprašys.

Blogas vaikas, tartum vėjas
Atidaro tuoj duris,
Nepabeldęs, nepalaukęs
Kol "prašau" jam pasakys.

Štai, tau vaikas — susiraukęs
Ima dovaną tetos.
O paskui į šalį traukias, —
Nė žodelio padėkos.

O Alytė ką tik gauna,
Moka "ačiū" pasakyt.
Ir į šalį tuoj nešauna,
Nes ji žino, kaip daryt.

MŪSŲ KŪRYBA

Marytės močiutė, kuriai
skiria savo eilėrašį.

JONUKAS IR KATYTĖS

Dalia Naujokaitytė

Aš turėjau dvi katytes
Ir abi kaip viena:
Viena pilka, kita raina,
Miau miau miau.

Abi jas mylėjau
Ir jas glamonėjau
Po sodelį žaidžiau
Miau miau miau.

Pilka šokinėjo, raina sėdinėjo,
Nori jos pienučio gerti,
Balto kaip sniegučio
Miau miau miau.

Bariau aš Katytes,
Kam gaudė paukštyčius,
Raina drebėjo, pilka virpėjo
Miau miau miau.

Duosiu jum mėsytes
Nelieskit paukštyčių
Leiskit jiems skraidyti
Miau miau miau.

MOČIUTEI TĖVYNĖJE

Marija Eivaitė

Miela močiut, Tu Lietuvoj,
O aš čionai — šaly svečioj,
Taip toli toli nuo Tavęs,
Man nenuieiti per mares.

Lankysiu aš Tave, močiute,
Savo mažos sielos malda,
Ir laisvės tėviškės prašysiu
Širdim tyra, karšta.

Brangi močiute, baltgalvėle,
Laimink Tu savo anūkėlę,
Kad augčiau dora ir sveika
Vis Lietuvos dukra gera.

MAŽYSTĖS DIENOS

Dalia Naujokaitytė

Kai mažytė aš buvau
Šokinėjau trypinėjau
Ir po pievas vis žaidžiau;
Čia musytę sugavau,
Peteliškę pamačiau,
Su katytėmis laksčiau

Ir gėlyčių prisiskynus,
Vainikutį nusipynus
Su draugytėmis žaidžiau,
Ir lėlytes dabinau;
O kaip linksma aš buvau,
Daug dainelių dainavau

Greit vis augau ir didėjau
Į mokyklą eit pradėjau.
Greit "Eglutę" pamylėjau,
Ir su ja pasižadėjau
Nesiskirti niekada, —
Ją skaityti visada.

Ž A I S K I M E !

KAS ESI

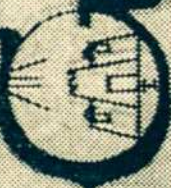
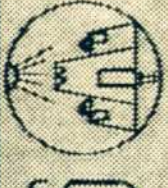
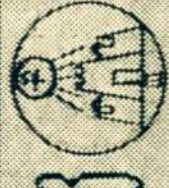
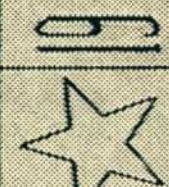
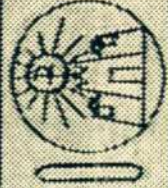
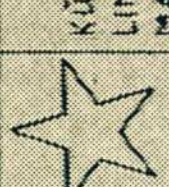
Vienas vaikas išrenkamas spėjiku, kurs, lazdele rankoje, užrištomis akimis, stoja žaidėjų ratelyje. Žaidėjai eina rateliu ir dainuoja. Spėjikas atkiša lazdele ir sako: Stok! Į kurį lazdutė pataiko, tas, paėmęs už lazdutės, klausiamas turi atsakyti kas esąs. Žinoma, pataikytasis atsaiko iškreiptu balsu, kad spėjikas neišpėtų. Jei spėjikas išpėja pataikytąjį, tai pataikytasis tampa spėjiku, jei neišpėja, spėjikas toliau darbuojasi.

SLIBINAS

Vienas išrenkamas slibinu. Prie sienos pririšama maždaug pusantro jardo ilgumo virvė, su kilpa. Slibinas laikosi virvės ir stengiasi paliesti žaidėjus, kurie artinasi prie slibino, kad jį paliestų, žinoma, jam nesiduodami. Slibino paliestas žaidėjas lieka slibinu ir stoja į jo vietą. Žaidžiama iki norima.

Pasiruoškime Kristaus Gimimo šventei – Kalėdoms

Sekmadienis	Pirmadienis	Antradienis	Trečiadienis	Ketvirtadienis	Penktadienis	Šeštadienis
 Gruodis	1 	2 	3 	4 	5 	
6 	7 	8 	9 	10 	11 	12
13 	14 	15 	16 	17 	18 	19
20 	21 	22 	23 	24 	25 	26
27 	28 	29 	30 	31 	KAIP DOVANELE KŪDIKĖLIUI JĖZUI, AŠ LINKSMAI PADĖSIU SAVO MAMYTEI, TĖVELIUI, SE-	
SUTGI IR BROLIUKUI NAMUOSE, MOKYTOJAI IR DRAUGAMS MOKYKLOJE. JEI MAN PASISĖKS, AŠ NUSIPALVOŠIU TOS DIENOS LANGELI. JEI NEĮVYKDYSIU SAVO PAŽADO, ŽAKYSIU: „GAILIUOJI, JĖZAU, PADĖK MAN BŪTI GERESNIU ANE!“						

TRUPUTĮ PAGALVOK

Jeigu mieste paklysti, ką reikia visų pirmiausia padaryti?
Verdančio puodo negalima paversti, kad pasižiūrėjus, kas jame verda. Kodėl?

Kur geriausia vieta žaisti: kieme, gatvėj ar žaidimų aikštelėj?
Ką reikia padaryti su žaisliukais, kai juos baigiam naudoti?
Ar reikia eiti pamažu ar skubėti kai neši karštą vandenį? Kodėl?

Įdėkite žodžius, kurių trūksta:

Ne visa kas auksu žiba.

Nemesk dėl takelio.

..... ir purve žiba.

Lenk kol jaunas.

Kas gerai, tas gerai ir valgo.

..... tasai kieno sąžinė rami.

Iš šių daiktų, kurie yra gyvuliai, žvėrys, paukščiai ir žuvys:

kalakutas

vilkas

jautis

silkė

pelėda

višta

asilas

liūtas

kiaulė

tigras

erelis

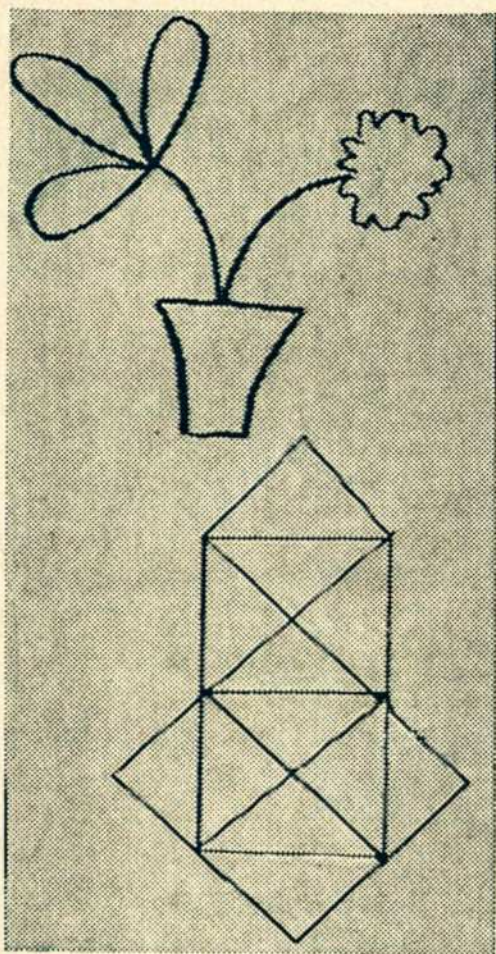
katė

lydeka

banginis

vyturėlis

Gandras stovėdamas ant vienos kojos sveria 5 svarus. Kiek jis sveria stovėdamas ant abiejų kojų?

Nupieškite neatkėlę pieštuko
ir kiekvieną liniją vedami tik
vieną kartą.

**KOKIUS VAISIUS GALITE
PADARYTI IŠ ŠIŲ RAIDŽIŲ:**

riaukšė
ooublys
aaannbs
valys
niašvy
oėgvynu

LINKSMIAU

Petras: Jonai, ką darai?

Jonas: Rašau laišką savo pusbroliui.

Petras: Bet kodėl taip pamažu rašai?

Jonas: Todėl, kad mano pusbrolis
nemoka greit skaityti.

Virėja: Ar aš nesakiau žiūrėti, kada
sriuba užvirs?!

Padėjėja: Aš ir žiūrėjau. Buvo kaip
tik pusė vienuolikos.

Restorane

Liudas: Keturiasdešimt dešrelių,
prašau!

Patarnautojas: (su nusistebėjimu)
Visas tau?

Liudas: Nebūk juokingas! Už durų
manęs laukia du draugai.

Juozukas skundėsi savo tėčiui,
kad mama nemokanti vaikų auginti.

“Kodėl tu taip manai?” — klausė
tėvas.

“Todėl, kad ji mane paguldo kai
aš visai nenoriu miego, o prikelia,
kai esu visai miegūstas.” — paaiški-
no Juozukas.

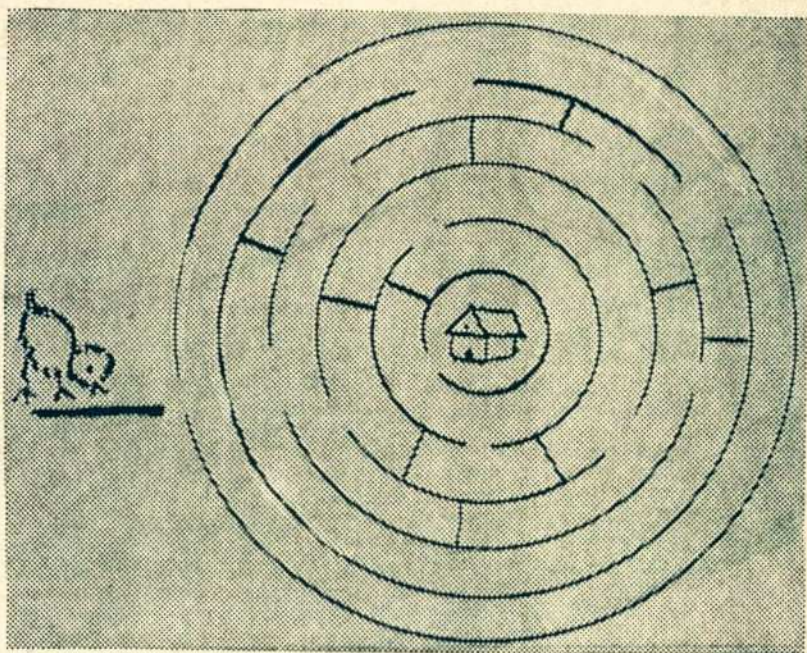
Rimas grįžo iš mokyklos ir sako
savo tėčiui: “Tėveli, ar galėtum man
padėti išspręsti uždavinius?”

“Galėčiau,” — atsakė tėvas, “bet
aš nemanau, kad tai būtų teisinga.”

“Tai nieko,” — nuramino sūnus,
aš ir pats teisingai neišsprendžiu.”

Padėkite viščiukui sugrįžti į namelį

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

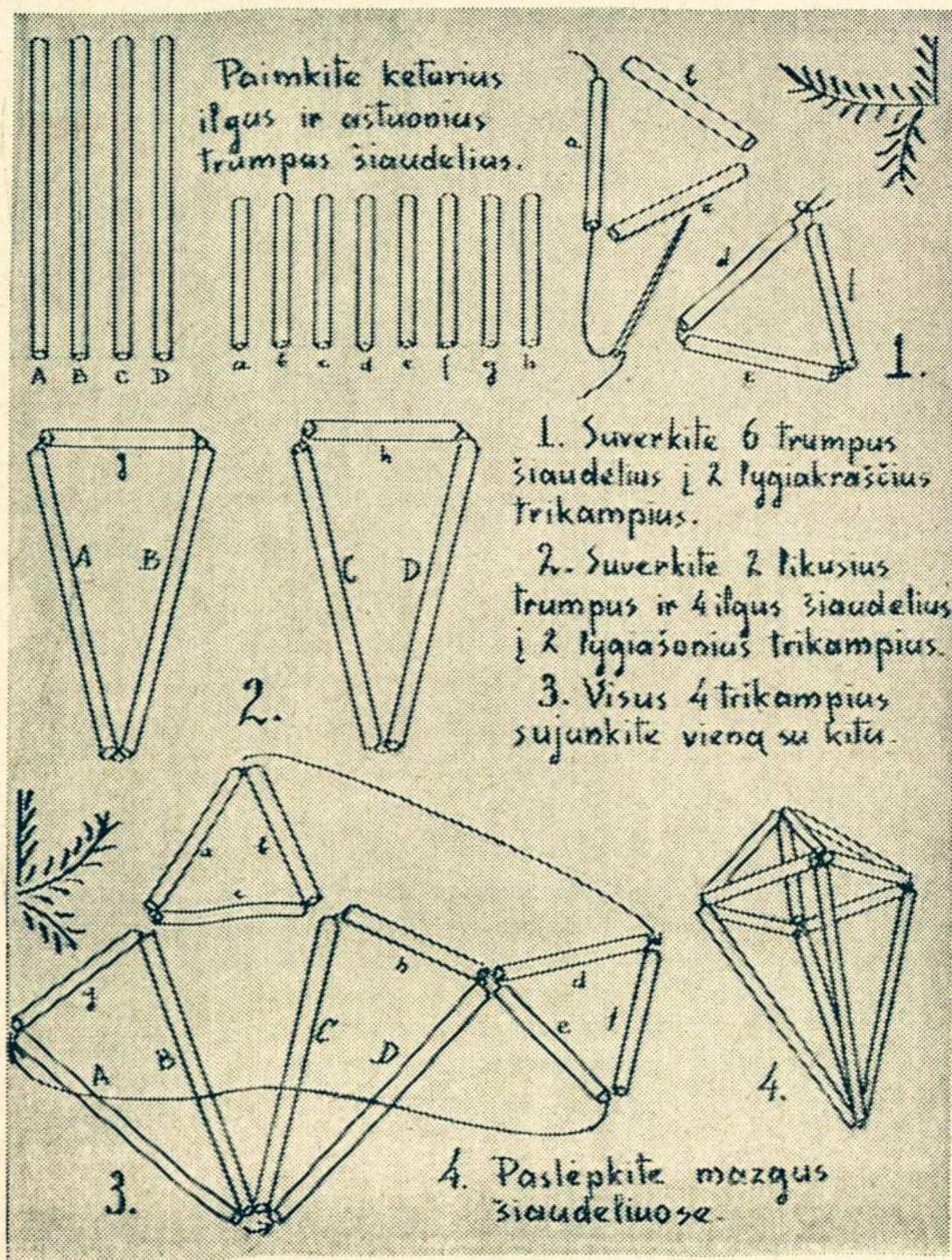
Kas augštai kelias, tas žemai tupia.
Mokslas kišenės neplėšia.
Kur trumpa, ten trūksta.
Duoną taupyk rytojui, o ne darbą.
Darbas žmogų gražina, o tinginystė juodina.
Žodžiais kailinių nepasiūsi.
Kas daug giriasi, tas mažą dirba.
Iš didelio debesio mažas lietus.
Tinginiui visuomet blogi metai.

PASAKA BE GALO

Tupi gaidys ant tvoros. Kai tas gaidys užgiedos, paseksiu iš pradžios. Tupi gaidys ant tvoros ir t.t.

PASIDARYKIME PATYS

Šiems papuošimams galima vietoje tikrų šiaudų naudoti geriamus (popierinius) šiaudelius.

PAS SKAITYTOJUS

Marytės prašymas

Man Amerika toli,
Nukeliauti negali!
Bet aš noriu parašyti,
Dovanėlės paprašyti.

Neprašysiu aš lėlių,
Padaryt pati galiu,
Tik man reikia pasakėlių
Iš Eglutės puslapėlių.

Laikraštėlį aš myliu,
Nes skaityti jau galiu
Ir išmokstu daug eilučių,
Iš gražių, dailių Eglučių.

Tos Eglutės tai ne mano,
Pasiskolinu iš Prano.
Aš Pranukui nepavydžiu,
Bet ir aš juk tokio dydžio.

Jei Eglutę man kas siųstu,
Pranas akeles išpūstu...
Į mane kitaip žiūrėtu,
Ir prašyt jo nereikėtu.

Aš dėkoju jau iš anksto,
Kas Eglutę man sulanksto.
Kas užmoka ir pasiunčia,
Ne tam draugui Pranu Dumčiui,
(jis jau turi),
Bet Marytei Sakalaitei,
Jūsų mažai lietuvaitei

VOKIETIJOJE.

Keturi "Eglutės" skaitytojai Šmigelskiai pusryčiauja iškyloje prie Lahn, Giessen, Vokietijoje; iš kairės į dešinę: Rita — 9 m., Heidi — 3 m., Egon — 7 m. ir Reiner — 6 m. Jų tėvelis "Eglutės" redakcijai rašo: *"Lietuviškas žodis tarpe vokiečių yra labai brangus ir laukiamas. Tuomi aš raminuosi ir šviesiomis akimis į ateitį žvelgiu"*.

"Eglutės" skaitytoja Kazimiera Brazdžionytė lanko šv. Kazimiero kapines Chicagoje. Ji stovi prie savo Amžina Atilsi dėdės Jono antkapio.

**KAS TIK PAVARDE
SURAITO
TAS "EGLUTĘ" NORIAI
SKAITO!.**

Mieli Skaitytojai,

Jūsų laikraštėlis vėl baigia vienus savo tarnybos metus. "Eglutė" nenori šakų nuleisti, dėl to prašo Jūsų talkos:

1. Kas nebaigė mokėti prenumeratos už 1959 metus, gal malonėtų tuoj baigti.

2. Kas dar neatnaujino prenumeratos 1960 metams, tesiunčia mokestį \$4.00 ar bent tepraneša, kad "Eglutę" siuntinėtų, o atsilygins vėliau.

3. Gal kas gali mokėdamas savo prenumeratą, pridėti dar kokį centą aukos, kuri bus panaudota "Eglutei" siųsti Vokietijon ir kitur. Yra lietuviukų, kurie norėtų džiaugtis "Eglute", bet nepajėgia užsimokėti.

4. "Eglutė" galėtų būti graži Kalėdų dovana artimiesiems ir draugams. Čia įdedame kortelę, kuria malonėkite pasinaudoti.

"Eglutės" Administracija

EGLUTĖ

Leidžia
Lietuvių Kultūros
Institutas

Redaguoja ir
Administruoja
Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata:

Metams: \$4.00, atskiras numeris 40 centų.

Pinigus, užsakymus, adresų pakeitimus, ir raštus prašome siųsti ir visais redakcijos ir administracijos reikalais kreiptis:

EGLUTĖ

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2, Putnam, Connecticut

ŠI NUMERĮ ILIUSTRAVO:

"Vyties" klišė	— Viršelis
Eglė Muliolienė	— Žvakutės psl. 3-4
P. Osmolskis	— Rudens lapai psl. 5
	Varnelė psl. 12
	Užburtas kiškelis psl. 13-14
	Stebuklingoji Ola psl. 19
	Kregždžių nelaimė psl. 21
	Žaiskime psl. 24
Marija Eidukevičiūtė	— Voras ir skruzdėlė psl. 6-7
	Ežys ir kiškis psl. 16-17
Vida Smagrauskaitė	— Pragaro grindys psl. 8-10
Sesuo M. Veronika	— Algis ir Alytė psl. 20

Spalio numerio galvosūkių atsakymai:

MISLĖS: laikrodys, mėnulis, kulka, lysvės darže, lempa, smuikas, laikrodys, kurmis.

KIEK KIAUŠINIŲ? — 25

RASKITE ŽODŽIUS: aidi, dega, gina, trauka, oras, bėkit, argi, batas, kristi, tinti.

KURIS IŠ KETURIŲ DAIKTŲ NE SAVO VIETOJE? — katytė, obuolys, kibiras, bezdžionė.

ŠVENTĖS ir VARDINĖS

LAPKRITIS

1. S. VISU ŠVENTUJU. Kaributas, Vaivara
2. P. VĖLINĖS. Šalna
3. A. Valentinas, Vidmantas
4. T. Karolis Baromėjus, Buteika, Arūnas
5. K. Zakarijas ir Elžbieta, Judrė
6. P. Leonardas, Ragelis, Vygaudė, Gražidė
7. Š. Rufus, Kvietė, Cirtautas
8. S. Gotfridas, Svirbutas
9. P. Teodoras, Miglė, Dyguolis
10. A. Andriejus Avellini, Vaišilgas, Geluonė
11. T. Martynas, Snaigūnė
12. K. Austonas, Gelvainis
13. P. Didakas, Narvydas, Ūgis
14. Š. Juozapas, Saulenė, Ramantas, Žemputis
15. S. Albertas Didysis, Vaidila, Žilinė
16. P. Gertrūda ir Edmundas, Kubilė, Aiškutis
17. A. AUŠROS VARTU ŠVČ. M. MARIJOS, Grigalius
18. T. Tomas, Lėdrūna, Lizdeika
19. K. Elzbieta Turingietė, Audronė, Dainotas
20. P. Feliksas. Kurtautas, Rustulė
21. Š. Albertas, Vygantas, Eitė
22. S. Cecilija, Dainė, Siauris
23. P. Klemensas, Liubartė, Visuomis
24. A. Jonas nuo Kryžiaus, Rambaudas, Rytis
25. T. Kotryna, Vismantas, Germė
26. K. PADĖKOS DIENA. Leonardas, Švitrigaila, Dobilis
27. P. Valerijonas, Girdutė, Almantas, Skomantas
28. Š. Jokūbas Markietis, Rimgaudas, Vakarė
29. S. Saturninas, Daujotas, Umėdė
30. P. Andriejus apaštalas, Linksmuolė, Davainis

